

Yêu lại từ đầu

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Hay là mình cứ bắt chấp yêu nhau đi”)

“Mai Ca của anh, khi còn yêu nhau, em vẫn hay nói rằng em cảm thấy tiếc nuối vì tình yêu của mình như một bước nhảy vọt, từ hai người xa lạ trở thành người yêu, chưa qua giai đoạn bạn bè, anh cũng chưa phải mất quá nhiều sức cho công cuộc theo đuổi để có được em. Nếu có thể, em muốn quay ngược thời gian để khiến anh phải “lên bờ xuống ruộng” sau đó mới đồng ý lời yêu của anh. Giờ đây, em đã có cơ hội thực hiện được điều em mong muốn rồi. Anh đang theo đuổi em đây! Một lần nữa”.

Chuyến xe đêm đến thành phố vào lúc gần năm giờ sáng. Những hành khách đứng đợi lấy hành lý nhốn nháo cả một vùng trời đêm. Lạnh. Ai cũng khoác thêm cho mình những chiếc áo dày cộm. Cặp tình nhân đứng áp sát vào nhau, cô gái nũng nịu đưa bàn tay ra cho cậu bạn trai nắm chặt. Nhìn thấy hình ảnh ấy, lòng anh chợt nhói lên. Như những thước phim cũ được quay lại. Anh lắc đầu. Qua rồi.

Đứng cách anh một khoảng, dưới ánh đèn, cô gái nhẹ nhàng kéo chiếc mũ của áo khoác trùm kín đầu. Dáng cô mảnh khảnh cao, đồ dài bóng xuống đường. Cô đưa tay lấy hành lý và vẫy taxi.

Khách sạn nổi tiếng nằm trên con dốc nhỏ tờ mờ sáng đã đón tiếp hai vị khách. Anh tiếp tân vẫn còn mơ màng trong giấc ngủ chập chờn của ca trực đêm. Mùa hè, khách du lịch đến thành phố này để hưởng thụ không khí mát mẻ cũng nhiều. Cả khách sạn chỉ còn trống hai phòng đơn ở lầu hai, cạnh nhau.

Vẫn còn đâu đó dư âm của mối tình đầu...

Tôi về tới khách sạn, làm thủ tục nhận phòng xong, nhìn thấy chiếc giường nằm vật ra đã năm giờ mười lăm sáng. Thật là một hành trình dài trong đêm. Trong suốt chuyến đi, tôi hầu như chẳng thể nào chợp mắt được. Ánh mắt cứ hướng về phía người con gái trong chiếc áo hoa nhã nhặn, mái tóc buông dài tự nhiên. Hình như cả đêm em cũng không ngủ. Nhìn em loay hoay với hành

lí của mình và không có ý định nhờ ai giúp, tôi chỉ muốn đến gần. Người con gái của tôi, sau bao năm vẫn thế. Em đều tự làm công việc của mình và hạn chế làm phiền đến người khác một cách tối đa. Người con gái ấy, trong hai năm xa cách tôi đã chẳng thể nào quên em dù chỉ là một khoảnh khắc.

Ngày ấy, tôi và em yêu nhau khi chưa một lần gặp gỡ. Một mối tình mà bạn bè tôi đùa nào cũng bảo chỉ có thể có trong phim. Chúng nó hay bảo tôi từ bỏ đi, rồi cũng chẳng đi đến kết quả gì tốt đẹp đâu. Đòi chứ đâu phải phim. Vậy mà chúng tôi vẫn bên nhau, cùng nhau vun đắp tình yêu mong manh ấy hơn sáu năm trời qua những khoảng thời gian ngăn ngui tôi được về nghỉ hè, những lần em đi công tác ra Hà Nội. Những cuộc gặp gỡ chớp nhoáng, những buổi hẹn hò ngăn ngui, những cái nắm tay, những nụ hôn vội lên trán trước phút chia li. Cả thời sinh viên của hai đứa dồn hết vào cho nhau. Ngày ấy, em vẫn thường hỏi tôi “Rồi chúng ta có trở thành cô dâu và chú rể của nhau không anh nhỉ?”. Tôi búng nhẹ lên trán em “Tại sao lại không hả cô bé ngốc”.

Ánh sáng rọi vào phòng qua khung cửa lớn làm tôi tỉnh giấc. Nhìn đồng hồ đã thấy gần mười giờ. Bước ra khỏi khách sạn, tôi ngược lên nhìn ông mặt trời còn bị mây che lấp, hôm nay trời có vẻ ấm. Cô tiếp tân nhìn tôi cười, bảo tôi đã lỡ mất giờ ăn sáng của khách sạn. Và hỏi cô gái phòng bên cạnh có phải đi cùng tôi không? Cô ấy cũng bỏ lỡ bữa ăn sáng giống tôi. Tôi mỉm cười. Cô bé này, vẫn ham ngủ hơn ham ăn.

Khuôn viên khách sạn được thiết kế khá đẹp. Những tòa nhà được nối nhau bởi những đường đi có mái vòm phủ đầy hoa dây leo. Giữa sân có chiếc đài phun nước với bức tượng cô gái uyển chuyển đang rót nước từ trong bình vào hồ. Bên cạnh, dưới gốc bằng lăng là chiếc ghế theo phong cách Châu Âu. Đúng là thành phố của lãng mạn. Đâu đâu cũng là khung cảnh khiến người ta muốn yêu thật nhiều. “Đà Lạt mà đi một mình thì thấy cô đơn lắm anh à. Phải đi có đôi mới cảm nhận được hết vẻ đẹp của thành phố sương mù ấy”. Tôi thì thầm “Ừ, thì anh đang đi một mình đây. Nhưng sao chẳng thấy cô đơn”.

“Á”. Nghe tiếng tôi quay đầu lại. Cô gái ngã trên mặt đất. Sáng nay, trời mưa phùn, sân trơn ướt. Cô gái lom khom đứng dậy, loay hoay nhìn quần áo bị dính nước đọng dưới sân. Mặt cô bỗng nhăn nhó, cô vỗ vỗ vào đầu và lăm bầm gì đó. Chắc là đang tự trách mình bất cẩn. Bất ngờ, cô ngược mặt lên. Nhìn thẳng về phía tôi. Tôi lúng túng, mặt cô ngấn ra, đôi mắt khẽ sụp xuống. Nhưng rồi cô lấy lại cảm xúc rất nhanh. Cô tiến lại phía tôi.

- Sao anh lại ở đây? Lâu rồi không gặp.

- Uhm, anh được nghỉ phép nên... - Tôi vẫn chưa kịp thích nghi với sự chạm mặt bất ngờ này.

- Vậy à? Hay thật. Không ngờ lại gặp anh.

Em mỉm cười. Khuôn mặt tự nhiên ửng hồng. Lâu lắm rồi tôi mới được ngắm gương mặt em gần tôi như vậy. Nụ cười ấy tôi đã mơ thấy hằng đêm. Lòng tôi rộn ràng, muốn tiến thêm bước nữa để ôm em vào lòng. Nhưng, giờ đây tôi là gì của em đâu mà tôi được phép làm điều ấy chứ.

- Anh cũng vậy. – Tôi chẳng biết phải nói gì cho tình huống này. Em là không ngờ, nhưng tôi thì không. Tôi đã mất rất nhiều công sức mới có thể gặp em ngẫu nhiên thế này.

- Thôi, em đi nhé. Chúc anh có chuyến du lịch vui.

Tôi chưa kịp trả lời thì em đã xoay người bước ra cổng. Tôi ngẩn ngơ nhìn theo dáng em. Hôm nay, em mặc chiếc váy dài đen cùng với áo màu vàng đất. Màu mà em yêu thích nhất. Trông em gầy hơn nhưng đẹp và đằm thắm hơn trước. Tim tôi như thổn thức. Ôi, lẽ nào... Tôi bước theo em.

Ngày còn yêu nhau, em hay nói rằng mỗi lần gặp tôi em đều rất hồi hộp - “Cảm giác như lồng ngực muốn vỡ tung vậy Quân à”. Nghe thế tôi đều cười, trêu em rằng “Yêu nhau cả mấy năm rồi mà mỗi lần gặp nhau em đều thế à?”, em thành thật nhìn tôi gật đầu. Tôi yêu em biết bao nhiêu. Từ khi em bước vào tim tôi, tôi đã nghĩ rằng đây là cô gái đầu tiên và cũng là cô gái cuối cùng làm cho tôi hạnh phúc và mong chờ đến thế. Em sẽ là vợ tôi, không phải là ai khác.

Em là một cô gái năng động, luôn khao khát được khám phá và hoàn toàn không muốn bị bó buộc trong một quy chuẩn nào. Trở thành một nữ doanh nhân thành đạt là mong ước của em trước khi vào đại học. Em học tốt, điểm số luôn nằm trong top của lớp chọn duy nhất của trường. Em tham gia hoạt động năng nổ, là Ủy viên Ban thường vụ Đoàn trường ba năm cấp ba. Còn cô gái nào hoàn hảo hơn thế chứ. Nhưng vận mệnh xui khiến sao kỳ thi năm ấy em không đạt được kết quả như nguyện vọng của em. Em không đậu vào

trường đại học mà em hằng mong ước, vì sự tự ái và sĩ diện cá nhân em đã cấp hành lí đi theo học một ngành mà em chẳng bao giờ nghĩ đến. Ước mơ trở thành nữ doanh nhân bị em gạt sang một bên như thế. Em vẫn thường hay buồn và tỏ vẻ mặt đau đớn mỗi khi nhắc đến mùa hè năm ấy. Còn tôi thì mỉm cười mãn nguyện “Nhờ thế mà anh mới quen được em chứ. Chuyện gì xảy ra trên cuộc đời này đều có lí do của nó cả. Những hướng rẽ ngỡ như là bất công nhưng đó đều là sự sắp đặt của số phận. Và sự sắp đặt ấy là cho em được gặp anh”.

Vâng, gặp anh chính là sự sắp đặt của số phận dành cho em

Thời gian gần đây tôi lại rơi vào trạng thái trống trải khôn cùng. Tôi cảm giác mình chẳng muốn một điều gì cả. Đọc sách, xem phim, mua sắm, gặp gỡ bạn bè đều trở nên như một sự ép buộc cho chính bản thân tôi. Tôi thường ngồi thẩn thờ, mông lung, vô định. Mọi người nhìn vào cứ nghĩ tôi đang suy nghĩ gì đó rất quan trọng, nhưng không, đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng. Mỗi ngày trôi qua là một chu kỳ lặp lại: ngủ, đi làm, đi học, ngủ. Cứ thế, gần cả tháng nay rồi. Tôi quyết định xin xếp nghỉ một tuần để đi du lịch. Lần đầu tiên trong hai mươi sáu năm tồn tại trên đời, tôi thực hiện một chuyến đi chỉ mình tôi.

Đã bốn năm rồi tôi mới trở lại thành phố này. Chuyến xe đêm như vắt kiệt sức tôi với những con dốc và những đoạn ôm cua liên tục. Có những lúc tưởng như đã chìm vào giấc ngủ nhưng rồi lại chợt tỉnh giấc. Sao tôi lại có cảm giác như có ai đang dõi theo mình, ánh mắt ấy, rất lâu rồi, tôi chưa nhìn thấy. Tôi lắc đầu xua tan ý nghĩ vừa thoáng hiện ra. Sao lại có chuyện đó được.

Khách sạn tôi đặt phòng là khách sạn mà lần trước đến tôi đã từng ở. Tôi thích cảnh trí nơi đây. Một khách sạn nằm trong một hệ thống khách sạn của xứ sở các loài hoa. Tọa lạc trên một con dốc nhỏ, vị trí khá thuận lợi cho khách du lịch, từ đây đi đến các địa điểm tham quan khác đều gần, đi bộ khoảng mười phút là đến chợ đêm.

Sáng sớm trời mưa nhẹ. Nhìn từng giọt mưa lất phất đọng trên những cánh hoa ngoài sân chẳng khác gì những giọt nước mắt vương trên mặt cô gái trẻ. Lần cuối cùng tôi khóc cách đây bao lâu rồi nhỉ? Chắc cũng lâu lắm rồi. Ngày anh rời bỏ tôi đi. Tôi vẫn hay đặc ý với bạn bè rằng chẳng thể nào anh

có thể rời xa tôi. Vậy mà chuyện đó cũng đến. Như một đột biến vô nghĩa. Cứ tưởng như chẳng có nguy hại gì nhưng bên trong là một sự xáo trộn cùng cực. Giây phút anh rời đi, tôi vẫn đứng đó, gương mặt lạnh lùng. Tôi muốn giữ anh lại nhưng lòng tự tôn không cho phép tôi làm điều đó. Vậy mà, bóng anh vừa khuất sau con hẻm nhỏ, nước mắt tôi tuôn rơi không thể nào ngăn lại được. Tim tôi đau nhói như bị ai siết chặt. Trời đổ cơn mưa mùa hạ, cuốn trôi hết những ký ức của một thời tuổi trẻ.

- Kiếp trước em đã nợ anh gì đó nặng nề lắm nên kiếp này em phải trả cho anh thì phải.

- Anh cũng nghĩ vậy.

- Thôi thì ráng trả cho xong để kiếp sau em còn siêu thoát.

- Yêu anh em khổ đến vậy à?

- Ừm, à, cũng không hẳn là khổ, nhưng nhiều lúc thấy thiệt thòi quá.

Tôi vẫn hay trách anh, trách vì yêu anh tôi gần như không được hưởng những điều mà một cô gái khi yêu được có. Những vênh váo khi được anh theo đuổi, những buổi hẹn hò cuối tuần, những món quà cho những ngày lễ, những lần đón đưa sau giờ học hoặc mỗi khi tôi về trễ, những chăm sóc dịu dàng khi tôi ốm hay mệt mỏi. Những điều tưởng chừng rất đơn giản ấy nhưng với tôi và anh là một sự xa xỉ. Tôi vẫn một mình dù đã có người yêu. Ngày lễ, bạn bè đi chơi, tôi vẫn ở nhà một mình. Cuối tuần, bạn bè đi chơi tôi vẫn ở nhà một mình. Những buổi tối, bạn bè được đón đưa, tôi vẫn đi về một mình. Mệt mỏi, ốm đau, tôi vẫn loay hoay một mình. Yêu xa, thật không dễ dàng.

Ừ thì, tôi là con gái nên hay đổ lỗi cho người mình yêu. Chứ thực chất trong cuộc tình, chính tôi mới là người chủ động, mà sau này mới biết là dưới sự dẫn dụ của anh, tôi đã sập bẫy một cách dễ dàng. Tôi đã chú ý đến anh ngay khi nhỏ bạn cùng phòng ký túc xá cho tôi xem ảnh của lớp nó. Con gái tuổi ấy, còn gì thích hơn khi nghe đến một đứa con trai học giỏi và có gương mặt cũng dễ nhìn. Có những điều tưởng chừng như không thể những vẫn âm thầm diễn ra, đến khi phát hiện ra thì đã không còn đủ thời gian để ngăn chặn. Giai đoạn cuối của biểu hiện bệnh thì bác sĩ cũng bảo bó tay. Bạn chỉ có thể chấp nhận và chiến đấu.

Vừa bước ra khỏi cửa chính khách sạn tôi đã trượt chân ngã. Giữ thăng bằng luôn là yếu điểm của tôi. Còn đang loay hoay kiểm tra quần áo thì cảm giác ấy lại xuất hiện. Như một luồng xung điện từ xuyên ngang qua người tôi. Cảm giác ấy rất rõ. Tim tôi đập nhanh, chân như bủn rủn. Thì đúng là tôi chưa ăn gì từ tối qua nhưng không đến nỗi vậy chứ. Tôi đưa mắt nhìn về hướng bắt đầu của dòng cảm xúc ấy. Và, ánh mắt ấy, dáng người ấy, không lẫn vào đâu được. Khoảng sân vắng tênh, anh đứng đó, nhìn tôi. Ôi, nước mắt tôi sắp tuôn ra rồi. Tôi mong được gặp lại anh biết bao nhiêu. Nhưng không nghĩ là trong hoàn cảnh này. Tôi lúng túng. Rất nhiều câu hỏi nhảy múa trong đầu tôi “Sao anh ấy lại ở đây? Sao anh chỉ có một mình? Anh đi cùng người yêu anh à? Cô ấy đâu rồi?” Tôi muốn hỏi, hỏi hết những điều ấy nhưng rồi lí trí đã ngăn tôi lại. Tôi và anh, giờ chỉ là hai người bạn.

Tôi và em, chưa bao giờ là hai người bạn.

Lần đầu gặp nhau, chúng tôi đã yêu nhau được gần nửa năm. Giây phút ấy, thế giới này chỉ còn lại hai đứa. Tôi hồi hộp khi nhìn thấy dáng em đứng đón tôi từ xa. Nhìn em hơi khác so với trong những bức ảnh mà em gửi cho tôi. “Trông em xấu xí hơn nhiều so với trong ảnh đúng không anh? Chắc anh thất vọng nhỉ!”. “Không, nhìn em đáng yêu hơn, gầy hơn và nghịch hơn”. Em cười vang, vùi đầu vào vòng tay tôi “Vậy, anh có yêu em không?”, “Có chứ, sao không được”. Tôi vuốt nhẹ mái tóc em. Một khoảnh khắc thời gian như đứng yên. Tôi nghe tiếng nhịp tim của chúng tôi hòa thành một, đập, đều.

Tôi bước theo sau em nhưng vẫn duy trì một khoảng cách để em không nhận ra mình đang bị theo dõi. Em bước vào một quán cà phê nhỏ gần bờ hồ. Em vừa ngồi xuống, phục vụ đã đặt lên bàn em li trà đá. Em gọi li capuchino, loại thức uống mà em yêu thích dù nó làm cho em nhiều đêm mất ngủ. Giữa xung quanh là những cặp tình nhân nhìn em có vẻ đơn độc. Cách ăn mặc của em hình như thu hút ánh nhìn của một vài thanh niên ở những bàn bên cạnh. Em không đẹp sắc sảo, nhưng ở em có một nét gì đó rất lôi cuốn người khác. Không thể chịu được những cái nhìn đầy tà ý của những gã kia, tôi bước đến và ngồi xuống đối diện với em.

Em nhìn tôi. Không gian ngưng đọng. Ông mặt trời lại bị những đám mây xua đuổi. Những tia nắng lấp lánh yếu ớt rồi chợt tắt. Cơn mưa kéo đến, rả rích rơi.

- Anh ngồi đây được không? - Tôi nhún vai, đảo mắt xung quanh tỏ ý đã hết bàn trống rồi.

- Anh cứ tự nhiên. - Em lại mỉm cười. Nhưng hình như nụ cười có vẻ gượng. Chẳng lẽ em không muốn ngồi cùng tôi. Tôi như chùn lại. Một nỗi buồn xâm lấn. Hiện thực lại trở về, em và tôi, giờ là người yêu cũ của nhau.

Em im lặng, tôi cũng chẳng biết nói gì. Cả hai đều nhìn về phía hồ. Mặt nước rung động vì những giọt mưa rơi đều, tạo thành những vòng tròn đan xen vào nhau. Những vòng tròn đan xen, tượng trưng cho một sức mạnh bền chặt, một sức mạnh tập thể lớn lao.

Tình yêu của tôi như một sợi chỉ, tuy mỏng nhưng rất khó đứt. Tôi đã từng nghĩ như thế cho đến hôm chúng tôi không còn là của nhau, tôi và em gọi nhau là người yêu cũ. Tình yêu sáu năm ấy đã vượt qua những bước chuyển mình rất lớn nhưng lại đứt gãy khi mọi thứ đã đi vào quỹ đạo ổn định. Thật bất ngờ và hụt hẫng. Khi yêu nhau, chúng tôi chia sẻ với nhau nhiều điều: Những mong mỏi của người này muốn ở người kia. Những nghi vấn cho cuộc sống của hai đứa sau hôn nhân. Giờ gặp lại, chỉ muốn hỏi một câu “Em đã có người yêu chưa?” nhưng sao chẳng thể nào thốt nên lời.

Tôi gọi một li đen đá. Anh phục vụ nhìn chúng tôi có vẻ tò mò rồi cũng xoay lưng bước đi. Cà phê nhiều từng giọt, mưa đang rơi, và em ngồi bên tôi. Lời bài hát “Phố xa” hòa âm với tiếng mưa. Nghe thật hay.

Đi bên em chiều trên lối vắng.

Phố xa, phố xa ngỡ như thật gần.

Đôi vai em gầy trong chiếc lá.

Giờ là đợi chờ nhớ mong mùa xuân.

(Phố xa – Sáng tác: Lê Quốc Thắng)

- Anh ở đây bao lâu? – Xưa nay vẫn vậy, em luôn là người chủ động phá vỡ bầu không khí im lặng mỗi khi bên nhau.

- À, anh được nghỉ phép một tuần, cũng chưa biết sẽ ở đây bao lâu nữa. – Tôi

lúng túng. Tôi ở đây bao lâu, phụ thuộc hết vào em, tôi rất muốn em biết điều đó.

- Uhm, thế à. – Mặt em nhăn lại, rồi em xoay mặt đi hướng khác, thả một ánh nhìn vô định vào khoảng không trước mặt. Tôi cảm thấy bất lực, tôi muốn biết em đang nghĩ gì. Trước khi đi, tôi đã được Nam tư vấn rất kỹ lưỡng là tôi phải kiên nhẫn, không được nóng vội. Mềm nắn rắn buông.

Tôi nhắc ly cà phê lên nhấp một ngụm. Cứ như thế này mãi tôi không chịu nổi mất. Người con gái tôi yêu, đang ngồi trước mặt tôi. Tôi nhớ em biết bao nhưng lại không được thể hiện ra cho em biết cảm xúc của mình. Buổi chiều hôm ấy, khi tôi quay lưng bước đi, ánh mắt em nhìn tôi thật lạnh lùng, đầy thách thức. Tôi yêu em, tôi sẵn sàng nhường nhịn em tất cả mọi chuyện. Nhưng em có biết không, một khi lòng tự trọng của một người đàn ông bị đánh thức thì dù em có là người mà anh ta yêu say đắm, thì trong giây phút đó mọi thứ đều vô nghĩa.

Điện thoại em khẽ rung. Em nhìn tôi thăm dò. Tôi hiểu ý. Em không muốn tôi nghe nội dung của cuộc gọi này. Tôi đứng lên, bước vào nhà vệ sinh. Khi tôi ngang qua anh phục vụ, anh ta lại nhìn tôi bằng ánh mắt tò mò. “Có gì hay ho mà anh tò mò chứ” – tôi thầm nghĩ. Từ bao giờ giữa tôi và em lại có khoảng cách xa đến thế.

- Mà yêu quá hóa tưởng bỏ rồi Quân à. Mà và cô ấy giờ là gì chứ. Đã hai năm rồi. May mà Mai Ca còn mỉm cười khi gặp mà đó. Chứ ở đó mà khoảng cách xa với gần. – Giọng Nam qua điện thoại mà vẫn không bớt đi độ chua ngoa.

- Tao sắp điên lên rồi đây.

- Ý, đừng nóng vội bạn hiền. Cứ bình tĩnh. Chinh phục con gái không đơn giản đâu, chưa nói đây là trường hợp đặc biệt. Người yêu cũ. Cô ấy đã quá hiểu mà rồi. Mà phải đi ngược lại với những gì cô ấy đã biết về mà, như thế mới thu hút cô ấy được. Ngoan, nghe lời tao.

- Thôi, tao gọi lại mà sau. Tao ra với Mai Ca đã. – Không để Nam kịp có thời gian lôi thôi nữa, tôi dập máy.

Khi tôi bước ra ngoài, chiếc bàn trống trơn, không còn thấy em ở đó nữa. Tôi hỏi anh phục vụ. Anh bảo em thanh toán và vừa rời đi. Tôi chạy ra cổng, không thấy bóng dáng em đâu. Mưa vẫn rơi. Tôi đứng đó, thần thờ.

Tôi bước đi trong mưa. Những bước chân sao thấy nặng nề. Em vẫn hay nói em rất thích mưa mỗi khi bên tôi vì những lúc đó em có thể tự nhiên áp sát vào người tôi ở bất kỳ đâu mà không sợ người ta dòm ngó. Chẳng ai có thể đánh giá rằng lứa trẻ không biết ý tứ ở nơi công cộng trong một hình ảnh lãng mạn như thế. Tôi mỉm cười. Đúng như Nam nói, theo đuổi một người con gái thật không dễ dàng. Chưa kể cô gái ấy lại là người yêu cũ.

Anh đã thay đổi quá nhiều...

Cơn mưa như vội vàng cuốn trôi hết những tháng ngày có nhau

Bên anh em như chìm trong giấc mơ rồi bật khóc nhạt nhòa

Còn lại một mình như vô vọng

Vì mất nhau rồi

(Người em yêu mãi – Sáng tác: Phạm Hải Âu)

Tôi lên kế hoạch cho chuyến đi này khá đột ngột. Mọi thứ đều chẳng thể gọi là chuẩn bị. Thì chỉ là đặt vé xe, đặt phòng khách sạn. Cũng không thể gọi là một chuyến du dịch. Đơn giản, tôi muốn có một khoảng thời gian cho riêng mình. Không vướng bận công việc, mỗi ngày được vùi vào chăn ngủ trong khí trời se lạnh và tránh xa cái nắng Sài Gòn. Sài Gòn mùa này chẳng khác gì cô gái đến tuổi dậy thì. Ấm ấm, ương ương, sáng nắng chiều mưa chẳng biết đường nào mà lẫn, làm cho tâm trạng con người cũng dễ bức dọc hơn. Thế mà, trời khiến sao, tôi lại gặp anh thế này. Bao nhiêu mong muốn của tôi về chuyến đi đều vỡ tan tành. Làm thế nào bình thản được khi con tim tôi cứ đập liên hồi mỗi khi nhìn thấy anh. “Nuôi mày mấy chục năm nay, để rồi chẳng bao giờ mày chịu nghe lời tao”. Tôi vỗ ngực trái, bước ra khỏi quán. Tôi phải rời khỏi đây. Tránh xa khỏi anh trước khi tôi không tìm được bản năng của mình, nhảy tới vỗ lấy anh.

Hai năm rồi, tôi mới gặp lại anh. Con người trở mặt cũng nhanh thật. Yêu

nhau sáu năm, trao cho nhau bao nhiêu kỷ niệm, cùng nhau vượt qua bao khó khăn vậy mà chỉ vì một lời nói, bao nhiêu yêu thương đều bị nước cuốn đi.

Anh khác trước nhiều quá. Mọi thứ gần như thay đổi về ngoại hình. Giây phút tôi trông thấy anh, anh mặc chiếc áo thun màu xanh navy đơn giản cùng chiếc quần jean sậm màu. Trong thời gian yêu nhau, chưa bao giờ tôi thấy anh mặc quần jean dù tôi ra sức thuyết phục. Anh còn mang máy chụp ảnh nữa. Tôi chỉ biết tự thốt lên “Thật ngưỡng mộ cô ấy, trong thời gian ngắn thế sao có thể khiến anh thay đổi được nhiều thứ mà trước đây mình chẳng thể nào làm được. Chắc anh yêu cô nhiều lắm”. Nghĩ như thế nước mắt tôi khẽ rơi.

Một năm sau khi chia tay, tôi nghe tin anh có người yêu – một cô bé đồng nghiệp của anh. Anh từng nói “Kết hôn không chỉ là tình yêu của hai người mà còn là trách nhiệm đối với gia đình và xã hội”. Tôi hiểu rằng, dù sau này anh không yêu nhưng vì trách nhiệm anh vẫn phải kết hôn. Anh là người có nguyên tắc và chủ kiến rất rõ ràng. Cái trường đó, đào tạo ra những con người như anh làm chi, để rồi anh lại làm khổ tôi thế này. Tôi đã từng nhìn anh trong bộ quân phục màu xanh huyền thoại, không ngừng tự hào vì người yêu mình là một bác sĩ quân y, suốt cuộc đời phục vụ cho tổ quốc. Giờ đây chỉ còn là những ký ức đẹp.

Tôi bước nhanh dưới cơn mưa dai dẳng đến thăm một người bạn lớn. Lâu lắm rồi tôi không gặp bà. Vườn dâu nhà bà xanh ngát pha lẫn chấm đỏ của những trái dâu căng mọng. Bà đang lom khom dưới gốc dâu. Nhìn thấy tôi, bà khẽ cười, nụ cười nhẹ nhàng sao tôi thấy ấm áp như đứng dưới ánh nắng ban mai.

- Con lên đây khi nào? – Bà đưa cho tôi cốc trà gừng, nhìn tôi bằng ánh mắt trù mến.

- Dạ, cảm ơn bà. Con mới lên sáng nay thôi. Nghe bảo Đà Lạt mùa này vắng mưa vậy mà mới đến nơi đã mưa từ sáng sớm rồi. Thật hụt hẫng bà ạ. – Tôi đỡ lấy cốc trà, hai tay ôm lấy cốc để cảm nhận chút hơi ấm lan tỏa lòng bàn tay đang lạnh cóng của mình.

- Ừ, những cơn mưa mùa hạ mà, như những giọt nước mắt của cô gái đang yêu. Rơi bất chợt chứ có theo một lịch trình nào đâu. – Bà ngồi xuống, gọt bỏ

cuốn mấy trái dâu bà vừa hái ngoài vườn.

- Khóc thì có bao giờ là có lịch trình hả bà. Chẳng ai biết trước mình sẽ khóc khi nào cả. Ai có thể lên kế hoạch cho việc ấy chứ.

- Con vẫn thế. Bao nhiêu năm rồi vẫn thực tế chẳng có chút đầu óc lãng mạn của một cô gái. – Bà xoa đầu tôi. Bỗng bà chợt hỏi – Hoàng Quân có đi cùng con không?

- Chúng con chia tay nhau được hai năm rồi bà ạ. – Ánh mắt tôi từ nhìn bà chuyển sang cốc trà. Chẳng biết phải nói với bà thế nào. Tôi ngược lên bắt gặp ánh mắt bà nhìn tôi chăm chú. – Nhưng anh ấy cũng có lên đây. Con vô tình gặp sáng nay.

- Thế con có thấy vui khi gặp lại không?

Rất ít khi bà để ý đến chuyện đã qua. Đối với bà, hiện tại mới là điều ta cần phải quan tâm. Mắt tôi ngấn lệ. Chưa bao giờ tôi thấy mình yếu đuối như thế này. Sao chỉ một câu nói của bà mà đã khiến bao nhiêu cảm xúc được tôi kìm nén bấy lâu nay vỡ òa. Tôi vùi vào lòng bà, khóc nức nở.

- Vui bà à. Nhưng Quân giờ khác nhiều quá, không còn là Quân của con lúc trước. Anh ấy giờ là của người khác rồi.

Ngoài trời, mưa đã tạnh. Chỉ còn những giọt nước vương vãn trên những chiếc lá không đủ sức bám víu rơi xuống. Cô cũng thế, đã từng không thể níu giữ lấy anh.

Người yêu cũ à! Tôi đang theo đuổi em đó

“Mình chia tay đi Quân. Em muốn hai đứa bắt đầu lại. Em muốn được tận hưởng cảm giác được theo đuổi. Sao em thấy anh có được người yêu mà chẳng mất chút công sức gì hết vậy nè”. Em bĩu môi, nheo mắt nhìn tôi sau đôi kính cận. Tôi kéo em ngồi vào lòng mình, vùi vào mái tóc em “Ai bảo không mất công sức gì, ai là người mà mỗi đêm đều làm mỗi cho đám muỗi ở lục quân, ai là người lặn lội đi nửa ngày đường xuống gặp em trong lần đầu hẹn hò, ai là người cố gắng chịu đựng khi gia đình em không chấp nhận chứ, và còn nhiều chuyện nữa. Người ta cũng chịu nhiều thiệt thòi lắm?” Em cười

khúc khích trước những lời của tôi. Hôn lên má tôi, em nói “Ừm, anh cũng thiệt thòi nhiều”.

Tiếng chuông điện thoại làm tôi bừng tỉnh. Tôi mò mẫn bắt lấy điện thoại.

- A lô – Giọng còn khàn khàn.

- Cho hỏi phải anh Quân phòng 206 không ạ? – Cô tiếp tân giọng lạnh lút, có vẻ như đang vui.

- Vâng, tôi đây.

- Hôm nay, anh có xuống ăn sáng không ạ? Cô gái phòng 205 đã xuống nhận phiếu ăn sáng rồi.

- À, ừ, tôi xuống liền. Cảm ơn cô nhé.

Tôi vội vàng dập máy. Bung chần ngồi bật dậy. Bỗng, tôi cảm thấy choáng váng. Chết thật, hôm qua đêm mưa cả buổi chiều. Về tới khách sạn đã chạng vạng tối. Cô tiếp tân chuẩn bị đổi ca, nhìn thấy anh lướt thướt ướt mẹp hỏi anh cần giúp gì không? Chỉ nhớ đã nói nhờ cô sáng mai khi nào cô gái phòng 205 xuống nhớ gọi báo mình. Sau đó, lăn ra ngủ, cũng chẳng biết cô về lúc nào.

Tôi bước vào nhà ăn, đưa mắt một vòng và nhìn thấy em. Em đang ngồi ở chiếc bàn ngay cạnh cửa sổ, một vị trí khá đẹp để ngắm cảnh buổi sáng. Sáng nay, trời không mưa. Ông mặt trời được dịp lần át những đám mây chiều những tia sáng ấm áp xuyên qua song cửa sổ, rọi trực tiếp lên khuôn mặt rạng ngời của em. Sao tôi lại thấy ghen tị với những tia nắng ấy thế nhỉ? Tôi cũng muốn được như thế, muốn được ôm em vào lòng, muốn được cọ sát mặt tôi vào gương mặt em và nói rằng “Anh đang theo đuổi em đấy, em có biết không?”.

Lấy một ít thức ăn và tách cà phê, tôi tiến đến ngồi trước mặt em, chào em với một nụ cười thật tươi. Em ngược lên nhìn tôi, rồi lại nhìn xuống cốc cà phê em đang uống dở, không thể hiện một nét cảm xúc gì. Tôi lại chột dạ. Cảm xúc của tôi lúc nào cũng bị ảnh hưởng bởi em. Cô gái à, em làm sao thế? Em không chào đón tôi sao?

- Em ăn lâu chưa? – Tôi ngồi xuống, ngượng ngùng hỏi em một câu hết sức xã giao.

- Sắp xong rồi ạ. – Em ngập ngừng – Trông anh không được khỏe?

- Sao cơ? – Tôi ngạc nhiên nhìn em

- Gương mặt anh nhợt nhạt quá.

- Anh không sao. Có gì đâu mà không khỏe chứ.

Em quan tâm tới tôi sao. Lòng tôi rộn ràng. Tôi đưa miếng bánh lên miệng nhưng sao chẳng nuốt nổi. Cổ họng tôi đau rát. Đúng thật là tôi không khỏe. Ở trên phòng, đầu đau nhức, tay chân rã rời nhưng nghĩ đến việc được nhìn thấy em tôi như quên đi tất cả. Giờ được em nhắc, tôi mới bắt đầu có cảm giác trở lại.

- Hôm nay, lịch trình của em thế nào? – Tôi xua đi sự ngại ngùng trong mình.

- Đi tham quan lại những nơi đã từng đi thôi. – Em trả lời đúng câu tôi hỏi. Không dư thừa cũng không thiếu, quan trọng hơn, không cung cấp cho tôi được một thông tin nào mới mẻ mà em định đến. Thất vọng tràn trề.

Tôi cúi mặt nhấp ngụm cà phê. Ngược mặt lên bắt gặp ánh mắt em nhìn tôi. Ánh nhìn như thiêu đốt tâm hồn tôi. Ánh nắng buổi sáng rọi ngang khoảng không giữa tôi và em, mọi thứ trở nên mờ ảo. Tôi đưa tay ra chạm lấy khuôn mặt em, em mỉm cười nắm lấy tay tôi. Tôi thì thầm “Anh đang theo đuổi em đó, người yêu cũ à”.

Yêu anh cả một thời tuổi trẻ.

“Con người rồi ai cũng có lúc thay đổi Quân à. Giờ còn yêu nhau say đắm, làm chuyện gì cũng lo lắng đến người kia, nhưng một khi tình cảm đã hết thì chỉ muốn trút bỏ cho nhanh, để khỏi phải dây mơ rễ má với nhau. Phức tạp”

Tôi nhìn anh đang mê man trong cơn sốt. Hôm qua làm gì để ra nông nổi này cơ chứ. Tôi bước đến cửa sổ. Trời hôm nay nắng đẹp, tôi đã định đi chụp ảnh nhưng giờ thì lại vướng cục nợ này. Không thể hiểu được, đến lúc không còn

danh phận gì với nhau tôi vẫn phải chịu trách nhiệm về anh trước nhiều người. Anh ngồi ăn tại bàn tôi đang ngồi, rồi gục ngã trước mặt tôi, và giờ tôi ngồi đây chăm cho anh ngủ. Anh là ai chứ? Tôi kéo rèm cửa sổ lại, bước đến sờ trán anh, thấy đã bớt sốt mới yên tâm rời khỏi phòng.

Tuổi trẻ của tôi là những chuỗi ngày vật lộn với bài vở và công tác sinh viên. Bỏ đi những tiếc nuối của kỳ thi đại học năm ấy, tôi cứ nghĩ rằng việc học ở một trường đại học danh tiếng sẽ giúp tôi nguôi ngoai phần nào. Nhưng không, học một ngành mình không thích, không đam mê, không phù hợp như một vết thương âm ỉ khiến tôi mất ngủ nhiều đêm. Nhưng dù sao đây cũng là quyết định của tôi, nên tôi phải chấp nhận và bước tiếp. Còn Quân, anh đi học theo nguyện vọng của gia đình. Có lẽ đó cũng là lí do khiến tôi chú ý đến anh. Về ngành học, cả hai chúng tôi đều đi những bước đi chưa phù hợp. Cũng những lần khóc tức tưởi tiếc cho một thời cặm cụi học hành để thực hiện những hoài bão, cũng nhiều lần ước cho thời gian quay trở lại để thay đổi quyết định của mình. Nhưng chưa bao giờ chúng tôi nghĩ sẽ thay đổi việc đã yêu người kia. Về cá nhân tôi, tôi vẫn ngưỡng mộ Quân lắm. Việc anh ấy trở thành một bác sĩ quân y làm tôi vô cùng tự hào.

Hôm nay tôi có hẹn đi dạo phố và mua sắm với bà. Vì anh mà buổi hẹn đã trễ mất hai tiếng. Vừa đến nơi đã thấy bà ngồi cho mấy chú cá trong hồ ăn. Dáng bà in xuống mặt nước nghiêng nghiêng và lay động. Ông mất cách đây hơn năm năm, để lại bà một mình trong căn nhà nhỏ. Anh con trai vì thế mà chuyển từ Sài Gòn về Đà Lạt để tiện chăm sóc bà. Tình yêu của bà và ông khiến cho chúng tôi cảm thấy mình thật nhỏ bé. Ngày ông mất, bà không khóc, chỉ nhìn chúng tôi mỉm cười nhẹ nhàng. Đời người ai cũng phải chết đi, điều quan trọng khi còn sống, làm sao để mình không bỏ lỡ một điều gì đó khiến ta phải tiếc nuối khi phải rời xa cõi đời này.

- Bà ơi! Con xin lỗi nha, con đến muộn. – Tôi ngồi xuống bên cạnh, quàng tay ôm lấy bà.

- Có việc gì hả con?

- Dạ. – Tôi ngáp ngừng, bốc ít thức ăn thả xuống cho đàn cá đang há miệng chờ. – Anh Quân ồm.

- Quân ồm, liên quan gì tới con?

- Anh ấy... - Tôi đỏ mặt. – Anh ấy chỉ có một mình.
- Thế cu cậu sao rồi? – Bà cười. Mặt thoáng hiện chút lí lắc.
- Bớt sốt rồi ạ.
- Không thì lại cho bà đây đợi tới tối luôn chứ gì.

Tôi ngả đầu lên vai bà, ôm lấy bà nũng nịu. “Con nào dám”.

Người ta thường nói, thời sinh viên là giai đoạn đẹp nhất của một đời người. Và sẽ đẹp hơn nếu như bạn có một mảnh tình vắt vai trong giai đoạn ấy. Tôi và anh yêu nhau từ giữa năm nhất đại học. Bên trong một cô sinh viên năm nhất còn bỡ ngỡ nhiều điều với thành phố xa hoa nhưng phân chia nhiều tầng lớp là một tình yêu mãnh liệt, là những ngày mòn mỏi chờ mong đến khi gặp mặt. Người ta yêu nhau xa nhau tính từng ngày, từng giờ nhưng tôi và anh chỉ có thể dùng tháng để tính. Một tháng chưa gặp anh, hai tháng chưa gặp anh, ba tháng chưa gặp anh, có khi lên đến hàng năm mới gặp nhau một lần. Mỗi lần được vài ngày ngắn ngủi. Trong những ngày này, anh chịu đựng tôi hết mực, tôi thích gì, muốn gì anh đều cố gắng đáp ứng tất cả. Anh Bắc, em Nam, hai miền đất nước, tuy xa mà gần, tuy gần mà xa. Người thì than “Trời sao mà nóng thế này hả anh?” thì lập tức nhận được tin hồi âm “Lạnh quá em ơi, mặc mấy lớp áo rồi trùm chăn mà vẫn thấy lạnh”. Ừ thì, dù nắng dù mưa vẫn yêu nhau như trời quang mây tạnh.

Tôi yêu anh suốt một giai đoạn đẹp nhất trong cuộc đời, chấp nhận, không đòi hỏi. Đến khi anh tốt nghiệp, tưởng như đến thời kỳ mình có thể hái được chút thành quả thì mọi thứ lại tuột khỏi tay. Đau đớn, thất vọng, tiếc nuối, mọi cung bậc cảm xúc cứ ào ạt ập tới, xé tan tâm hồn mỏng manh của cô gái tuổi hai mươi lăm.

- Giờ con quyết định thế nào hả Mai Ca? – Bà lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ trong tôi.
- Quyết định gì ạ? – Tôi ngần ngại.
- Đừng giả vờ như thế. Ánh mắt con nói lên tất cả. Bà thấy một ngọn lửa tình đang rực cháy trong con. Sao tuổi trẻ các con lạ thế nhỉ? Yêu nhau mà cứ

muốn làm khổ nhau. Cuộc đời có bao lâu mà hững hờ hả con.

- Con chưa biết nữa.

- Bà hiểu con mà. Sinh ra đã được nuông chiều nên lớn lên con đầy lòng tự tôn và kiêu hãnh. Nhưng kiêu hãnh là gì? Tự tôn là gì? Chẳng ý nghĩa gì cả khi vì đó mà ta đánh mất người ta yêu thương. – Bà xoa đầu tôi. Nước mắt tôi lại lặng lẽ rơi.

Tôi vẫn luôn chậm hơn em một chút, chỉ một chút thôi

Ánh nắng chói chang, nước biển trong xanh, sóng vỗ dưới chân tạo cảm giác thích thú. Tôi vốn thích biển. Từng nhớ, tôi và em bàn bạc nhau sau này sẽ đi hưởng tuần trăng mật ở đâu. Em bảo thích đi nước ngoài, tôi nhíu mày “Anh không được phép đi nước ngoài du lịch”, em chu môi “Vậy anh ở nhà ôm gối trong tuần trăng mật đi, em đi một mình”. Em chạy tung tăng dưới nước. Tôi vẫn luôn tự hỏi cô gái này rốt cuộc là như thế nào. Em từng là một cán bộ chủ chốt của một trường đại học, những lời khuyên, những quyết định của em luôn thể hiện sự trưởng thành và già dặn của em, nhưng em lại có thể khóc nức nở vì một lời nói không vừa lòng của bố em, hay chạy nhảy, la hét trước mặt bao nhiêu người mà không nghĩ tới việc mình đang là ai. Em là cô gái luôn muốn hoàn thiện hóa cuộc sống và những mối quan hệ xung quanh em. Bởi thế mà em hay bị tổn thương. Tổn thương vì những người thân thiết xung quanh em. Cô gái của tôi, em vẫn còn ngây thơ lắm.

Cổ họng tôi đau rát. Tôi lồm cồm ngồi dậy tìm nước uống. Tôi vừa mơ thấy em. Tôi mơ thấy em và tôi đang đi chơi ở biển. Tôi thầm nghĩ “Nếu em mặc bikini thì như thế nào nhỉ?”.

Tôi uống một hơi hết vèo luôn chai nước. Chuyện gì xảy ra nhỉ? Sao tôi lại nằm ở đây? Mai Ca đâu rồi? Rõ ràng tôi đang ngồi với em mà. Nhìn đồng hồ, đã hơn hai giờ chiều. Tôi thay quần áo, chạy xuống quầy tiếp tân.

- Quý khách phòng 205 trả phòng sáng này rồi ạ. Cô ấy cũng rời khỏi đây từ sáng luôn.

Tôi không kiềm chế nổi mình buộc miệng “Chết tiệt”. Cô tiếp tân nhìn tôi, khi cô quay đi miệng lại thoáng một nụ cười khó hiểu. Tôi móc điện thoại,

gọi cho Nam.

- Sao thế bạn yêu? – Lại cái giọng chua ngoa đáng ghét.

- Mai Ca đi rồi. Đi không một lời tạm biệt. Thế là xong. Tiêu tan hết. – Tôi đi qua đi lại ngoài sân khách sạn. Lòng như lửa đốt.

- Đi đâu, sao lại đi. Không phải mày theo dõi cô ấy 24/24 à?

- Tao sốt, nằm mê man.

- Ai bảo mày vô dụng.

- ...

- Thôi thì cũng lỡ nghỉ phép rồi, cũng mới có ngày thứ hai, cứ ở đó đi đâu chơi cho biết Đà Lạt đi. Để tao nhờ mấy đứa xem cô ấy có về lại Sài Gòn không.

- ...

- Mày có cần tao lên với mày không?

- Không cần đâu. Tao muốn một mình.

- À, bé Lan lại hỏi thăm mày. – Nam ngập ngừng – Con bé dù gì cũng là người tốt. Mày đừng phủ phàng thế.

- Tao biết rồi. Cúp máy đây.

Lòng tôi trống trải. Cách đây vài giờ, tôi vẫn còn ngồi bên em, nhìn thấy em mà giờ tôi chỉ còn một mình. Lúc nào cũng thế, tôi luôn chậm hơn em. Tôi đứng lên, cầm máy ảnh và rời khỏi khách sạn.

Xa nhau chưa mà lòng nghe quạnh vắng

Đường thênh thang gió lộng một mình ta

Rượu cạn ly uồn say lòng còn giá

Lá trên cành từng chiếc cuối bay xa

(Chiếc lá cuối cùng – Sáng tác: Tuấn Khanh)

Tôi bước chẳng biết điểm đến. Từ lúc xa em, Lan xuất hiện bên tôi. Lan nhỏ hơn tôi hai tuổi. Cả nhà đều khuyên tôi nên đón nhận tình cảm của Lan nhưng làm sao có thể khi mà hình ảnh của Mai Ca luôn tràn ngập trong tâm trí tôi. Lan không che giấu tình cảm em dành cho tôi. Ban đầu, còn khéo léo, đến khi em vồn vã thì tôi cảm thấy hoảng sợ. Trước đây, tôi cứ nghĩ dù không yêu nhưng vẫn có thể cười vì trách nhiệm nhưng giờ đây tôi mới biết, rất khó để có thể cười người mình không yêu.

Hôm nay trời ẩm, đến chạng vạng rồi mà vẫn chưa cảm thấy cái lạnh bao phủ như hôm qua. Đúng như Nam nói, dù gì cũng chẳng thể cứu vớt được gì, tôi cứ tham quan đời tin tức từ nó vậy.

Tôi lang thang qua các dãy nhà, những con đường ngập tràn hoa và hoa. Tôi chụp ảnh. Khi em là người yêu tôi, em rất thích chụp ảnh còn tôi thì chỉ biết bấm máy chụp cho em vui. Chia tay em tôi đã tìm tòi về nhiếp ảnh để tiến hành công cuộc chinh phục lại em. Trước đây, tôi hầu như chẳng để ý nhiều đến ngoại hình của mình, giờ đây tôi chịu khó chăm chút cho trang phục của mình hơn. Tất cả đều vì em. Vì muốn mang em về lại bên tôi.

“Yêu một người luôn dễ hơn tìm được một người luôn yêu mình”. Em đã chờ đợi tôi cả một thời tuổi trẻ. Tôi biết làm gì để bù đắp cho em đây?

Em kiêu hãnh lắm! Anh có theo nổi không?

- Hoàng Quân!

Anh định đẩy cửa vào khách sạn thì nghe tiếng gọi. Anh quay đầu, sững sờ không nói nên lời. Là Mai Ca. Cô ấy đứng dưới ánh đèn ngoài sân. Cô mặc chiếc đầm hoa, trên đầu đội chiếc nón vẫn còn lấm tấm những giọt mưa đêm.

- Mai Ca, sao em lại ở đây? – Anh lúng túng

- Tại sao em lại không được ở đây? – Cô mỉm cười. Nụ cười tinh nghịch.

- Không phải em trả phòng rồi à.

- Trả phòng đâu có nghĩa là em không còn ở đây. Hì hì. – Tay cô vò vò chiếc váy. Cô đang ngại ngùng.

...

- Anh đuổi em à.

- ...

- Đuổi thì cũng cho em lấy hành lý chứ. – Mặt cô chuyển sắc. Nụ cười không còn tươi như cách đây vài phút.

Giờ anh mới để ý, trên tay cô ôm bó hoa oải hương khô. Cô đưa bó hoa lên ngửi nhẹ. Bên cạnh không có chiếc va li mà hôm qua cô mang theo, chỉ có chiếc túi đeo nhỏ trên vai.

Dưới ánh đèn, hai con người đứng cách nhau một khoảng cách, chẳng ai nhích lên một bước.

Mưa phùn bay bay.

- Chứ hành lý em để đâu?

- Phòng anh chứ đâu. – Giọng cô run run – Em muốn tiết kiệm tiền phòng nên hôm nay định ngủ nhờ phòng anh một hôm. Không biết có phiền anh không? Mai em đi Nha Trang sớm.

- Giọng em sao thế?

Cô ngược mắt lên, long lanh mọng nước, ấp úng “Lạnh chết em rồi”.

Giờ anh mới ý thức được cô đang đứng dưới mưa, chiếc áo khoác mỏng manh sao che ấm được thân thể cô. Anh bước đến, ôm cô vào lòng.

- Không phiền, không phiền tí nào cả.

Cô vòng tay ôm lấy anh. Vùi đầu vào ngực anh. “Em có hai vé đi Nha Trang lận đó. Anh có muốn tham gia cùng em không?”

Anh xoay người lại, khoác vai cô đi vào sảnh khách sạn. “Có chứ”.

“Nghe nói, anh đang theo đuổi em à?”

“Ai bảo thế?”

“Trái tim em”

“Nếu thế thật thì còn cơ hội nào cho anh không?”

“Điều đó còn tùy. Em kiêu hãnh lắm, không biết anh có đủ kiên nhẫn không?”

Bước qua khỏi tầm mắt của anh tiếp tân trực đêm. Anh bế bổng cô lên. Vang vọng nơi hành lang vắng tiếng cô cười hạnh phúc.

“Mai Ca của anh, khi còn yêu nhau, em vẫn hay nói rằng em cảm thấy tiếc nuối vì tình yêu của mình như một bước nhảy vọt, từ hai người xa lạ trở thành người yêu, chưa qua giai đoạn bạn bè, anh cũng chưa phải mất quá nhiều sức cho công cuộc theo đuổi để có được em. Nếu có thể, em muốn quay ngược thời gian để khiến anh phải “lên bờ xuống ruộng” sau đó mới đồng ý lời yêu của anh. Giờ đây, em đã có cơ hội thực hiện được điều em mong muốn rồi. Anh đang theo đuổi em đây! Một lần nữa”.

Hoàng Quân đưa tay vuốt nhẹ gương mặt Mai Ca đang chìm trong giấc ngủ. Rồi đây, sau khi cô tỉnh dậy anh sẽ phải đối mặt với những ngày bị cô dày vò. Nhưng bi kịch thay anh không cảm thấy đau đớn mà lại ngập tràn hạnh phúc.

Bầu trời đêm, một vài ngôi sao lấp lánh. Thật kỳ lạ, Đà Lạt cũng có ngày có sao?

Nhớ lần đầu tiên em nói rằng mình yêu nhau nhé!

Trọn đời mình mãi mãi bên nhau.

Cho dù bao năm tháng với thời gian cuốn trôi.

Nhưng sẽ không thể lìa xa.

Và anh nhớ những phút giây ngày ấy.

Những chiếc hôn nồng cháy, nụ cười và ánh mắt em trao.

Dù núi rộng, dù sông dài

Tình anh vẫn mãi trao về em

Xin cuộc đời cho ta được bình yên

Để cho ta mãi được yêu như bây giờ

Để cho ta mãi được bên nhau trọn đời.

(Những ngày đẹp trời – Sáng tác: Hồ Văn Quân)

Cầm Xù